

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30

0
mm

80 70 60 50 40 30 20 10 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30

En ny Sang

om
Seisføreriet,
eller
Nordlandsbondens Sommerliv.

Vorfattet af

Johannes M. Jeusen Spilderbugt.

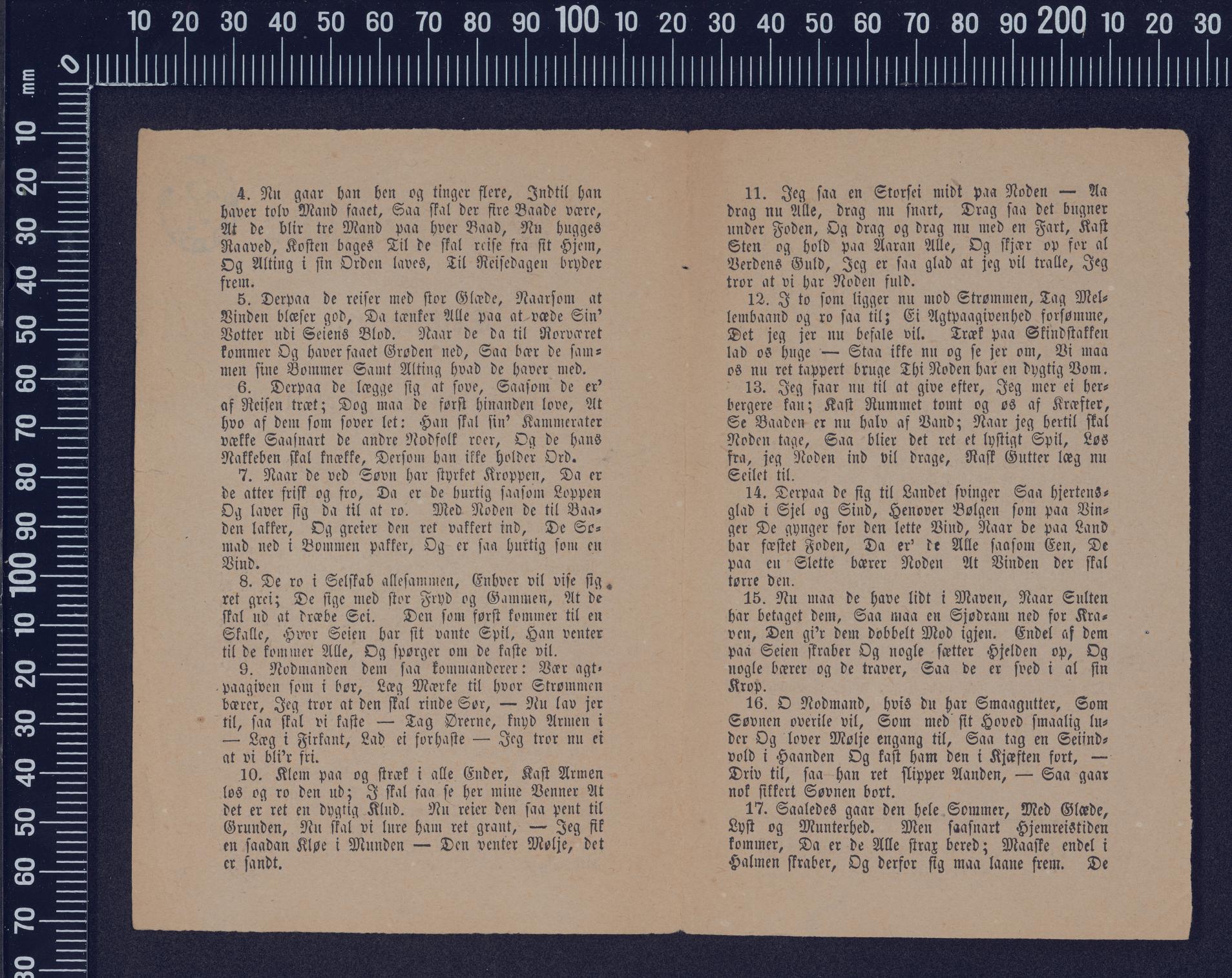

Mel. Til Pennen jeg min Haand udretter etc.
En liden Sang jeg nu vil frøde, Skjønt med øvet
Pen og Haand; Det skulle være mig en Glæde,
At hænge om den kjække Mand, Som færdes paa de
norske Grunde Og napper Seien med sin Hug, Hvis
Krop har mættet mange Mundt Og glædet mangen
fulten Bug.

2. Naar mildest Føraarsregn bortjager Al Vinter-
sue; med Frost og Slud, Da ser man Bonden, hvor
han drager Sin Fjernnod paa Marken ud; Han be-
der den og laer den barke, Og glæder sig med flige
Ord: Jeg skal nok lure ham, den Starke, Saasom jeg
lurte ham i Æror.

3. Derpaa han den i Sæffen pakker, Og naar han
dette har fuldendt, Han da med sine Venner snakker:
Du gode Nabo og Bekjendt, Jeg nu idag hid til dig
kommer Blot for at jeg vil spørge dig, Hvis du
vil ro paa Nod i Sommer, Saa kanskje at du blifte
med mig.

V box 17:506

4. Nu gaar han hen og tinger flere, Indtil han
haver tolv Mand saet, Saa skal der fire Baade være,
At de blir tre Mand paa hver Baad, Nu hugges
Naaved, Køsten bages Til de skal reise fra sit Hjem,
Og Alting i sin Orden laves, Til Reisedagen bryder
frem.

5. Derpaa de reiser med stor Glæde, Naarsom at
Binden blæser god, Da tænker Alle paa at væde Sin'
Votter udii Seiens Blod. Naar de da til Rorvaret
kommer Og haver faaet Grøden ned, Saa bær de sam-
men sine Bommer Samt Alting hvad de haver med.

6. Derpaa de legge sig at sove, Saasom de er'
af Reisen træt; Dog maa de først hinanden love, At
hvo af dem som sover let: Han skal sin' Kammerater
vække Saanart de andre Nodfolk roer, Og de hans
Nakkeben skal knække, Dersom han ikke holder Ord.

7. Naar de ved Søvn har styrket Kroppen, Da er
de etter friss og fro, Da er de hurtig saasom Loppen
Og laver sig da til at ro. Med Noden de til Baas-
den laffer, Og greier den ret vakkert ind, De Sc-
mad ned i Bommen pækker, Og er saa hurtig som en
Wind.

8. De ro i Selskab allesammen, Enhver vil vise sig
ret grei; De sige med stor Fryd og Gammel, At de
skal ud at dræbe Sei. Den som først kommer til en
Skalle, Hvor Seien har sit vante Spil, Han venter
til de kommer Alle, Og spørger om de kaste vil.

9. Nodmanden dem saa kommanderer: Vær agt-
paagiven som i bør, Læg Merke til hvor Strommen
bærer, Jeg tror at den skal rinde Sor, — Nu lav jer
til, saa skal vi kaste — Tag Øerne, knyd Armen i
— Læg i Firkant, Lad ei forhaste — Jeg tror nu ei
at vi bli'r fri.

10. Klem paa og stræk i alle Enden, Kast Armen
los og ro den ud; Jeg skal saa se her mine Venner At
det er ret en dygtig Klud. Nu reier den saa pent til
Grunden, Nu skal vi lure ham ret grant, — Jeg sik
en saadan Kløe i Munden — Den venter Mølje, det
er sandt.

11. Jeg saa en Storsei midt paa Noden — Na
drag nu Alle, drag nu snart, Drag saa det bugner
under Joden, Og drag og drag nu med en Fart, Kast
Sten og hold paa Naran Alle, Og skjær op for al
Verdens Guld, Jeg er saa glad at jeg vil tralle, Jeg
tror at vi har Noden fuld.

12. I to som ligger nu mod Strommen, Tag Mel-
lembaand og ro saa til; Gi Agtpaagivenhed forsommme,
Det jeg jer nu besale vil. Træk paa Skindstaffen
lad os huge — Staa ikke nu og se jer om, Vi maa
os nu ret tappert bruge Thi Noden har en dygtig Bom.

13. Jeg faar nu til at give efter, Jeg mer ei her-
bergere kan; Kast Nummet tomt og os af Kæster,
Se Baaden er nu halv af Vand; Naar jeg hertil skal
Noden tage, Saa blier det ret et lyftigt Spil, Los
fra, jeg Noden ind vil drage, Kast Gutter læg nu
Seilet til.

14. Derpaa de sig til Landet svinger Saa hjertens-
glad i Sjel og Sind, Henover Volgen som paa Vin-
ger De gynger for den lette Wind, Naar de paa Land
bar fæstet Joden, Da er' de Alle saasom Gen, De
paa en Slette bærer Noden At Binden der skal
torre den.

15. Nu maa de have lidt i Maven, Naar Sulten
har betaget dem, Saa maa en Sjödræm ned for Kra-
ven, Den gi'r dem dobbelt Mod igjen. Endel af dem
paa Seien straber Og nogle sætter Hjelden op, Og
nogle bærer og de traver, Saa de er fred i al sin
Krop.

16. O Nodmand, hvis du har Smaagutter, Som
Søvn overile vil, Som med sit Hoved smaalig lu-
der Og lover Mølje engang til, Saa tag en Seiind-
vold i Haanden Og fast ham den i Kjæften fort, —
Driv til, saa han ret slipper Aanden, — Saa gaar
nok sikkert Søvnen bort.

17. Saaledes gaar den hele Sommer, Med Glæde,
Lyft og Munterhed. Men saanart Hjemreistiden
kommer, Da er de Alle strax bered; Maaske endel i
Halmen straber, Og dersor sig maa laane frem. De

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30

0 mm

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

100

10

100

10

100

10

100

10

100

10

100

udaf Glæde gaar og gaber, Naar det bær til at
reise hjem.

18. De Seien udaf Hjelden tager, Og Alting bær
til Baaden ned. En Børgrød de nu og behager,
Naar de til Neisen er bered; Derpaa de hen til Hjem-
met laffer, Og deler det de har fortjent; De Alle for
godt Selskab taffer Og dermed er det Fisje endt.

19. Nu ved jeg ikke noget mere — Jeg faar nu
ende dette Spil, — Vil herfor nogen mig flygere, han
gjor som han har Ven til; Han gjerne kan min Sang
bestemme, Og gjøre Nesen dobbelt lang; Dersor vil
jeg mig ikke græmme, Jeg gaar min egen sjæve Gang.

20. J som ei ved udaf den Møie, At færdes paa
det salte Hav; J ved ei af hvortidt vort Die Maas
stirre i den sorte Grav. Naar J i Sengen tryg og
rolig Omarmes udaf Sønnen sør, Da er vi langt fra
Hjem og Vistig Ouringet af den bitre Død.

21. Tilsidst et Hurraaab jeg giver For alle Fiskere
især. Jeg og en Fisker er og bliver, Den Stand jeg
bar saa saare fær. Hurra for Hver som sine Pligter
Opsyldte vil i Lyst og Nød, Hurra for Hver som ikke
svigter, Naar Havet truer os med Død.

22. Hurra for Norges hjelpe Sønner, som udaf
Havet taer sit Brød. Hurra for Volgen som belønner
Os med sin Rigdom fra sit Skod, Og et Hurra for
min Fiende, Som med min Sang vil drive Spot —
Og dermed har min Bise Ende, Adø, J Nodfolk, all
nu godt.